

Sygn. akt I C 600/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: staż. Małgorzata Stokłuska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2017 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa P. O.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda P. O. kwotę 7.000 zł (siedem tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 marca 2014r. do dnia zapłaty;

II. ustala, iż koszty procesu obciążają w całości pozwanego pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 600/16

UZASADNIENIE

P. O. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 20 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podał, iż w dniu 16 sierpnia 2013 roku w G. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowanym był powód, będący pasażerem pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) uczestniczącym w zdarzeniu. Sprawca szkody posiadał obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej kierowców w pozwanym Towarzystwie. Na miejsce zdarzenia wezwano pogotowie ratunkowe, które przewiozło poszkodowanego do Szpitala, gdzie rozpoznano m.in. krwiaka zamostkowego, mimośrodkowe ustawienie zęba obrotnika, co może świadczyć o niestabilności aparatu więzadłowego oraz stwierdzono niejasny obraz stawu C1, C2, zalecono kołnierz ortopedyczny. Po zdarzeniu u poszkodowanego pojawiły się trudności w ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych na poziomie odcinka szyjnego kręgosłupa, silne bóle głowy, a także drętwienie i mrowienie kończyn górnych. Kontynuował leczenie w poradni internistycznej, neurologicznej, neurochirurgicznej oraz rehabilitacyjnej. Przebywał na zwolnieniu lekarskim około 3 miesięcy. Przed zdarzeniem z dnia 16 sierpnia 2013 r. był osobą aktywną fizycznie, wypadek spowodował jej ograniczenie. Poszkodowany w dalszym ciągu skarży się na bóle głowy oraz ograniczenie bólowe ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa. Nadto odniesione obrażenia fizyczne zwiększyły i wzmocniły zakres cierpienia psychicznego. Poszkodowany stał się bardziej nerwowy i przewrażliwiony. Odczuwał niepokój, stres i lęk związany przed poruszaniem się pojazdem. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialności za powstałą szkodę i dokonał wypłaty odszkodowania jedynie w kwocie 1.550,50 zł, w tym 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu. Wskazał, iż zainicjował negocjacje ugodowe zmierzające do zawarcia przez strony postępowania ugody pozasądowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2013 roku w G. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowanym był P. O. będący pasażerem pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) uczestniczącym w zdarzeniu. Na miejsce zdarzenia wezwano pogotowie ratunkowe, które przewiozło poszkodowanego do (...) (...) w G., gdzie wykonano badanie (...) i TK, które wykazało asymetryczne ustawienie zęba obrotnika. Konsultowany był również neurochirurgicznie w dniu 17 sierpnia 2013 r., nie był kwalifikowany do leczenia ortopedycznego. Zalecono kołnierz ortopedyczny, który poszkodowany stosował przez 5 tygodni. Korzystał z pomocy przy wstawaniu z łóżka. Leczenie kontynuował w poradni neurologicznej. W poradni ortopedycznej nie leczył się. Korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych.

/dowód: dokumentacja medyczna –k.16-34, zeznania świadka S. O. –k. 71-72, zeznania powoda –k. 72-73

W wyniku zdarzenia z dnia 16 sierpnia 2013 roku P. O. doznał urazu odcinka szyjnego kręgosłupa z uszkodzeniem aparatu więzadłowego kręgu szczytowego i niewielką niestabilnością zęba obrotnika. Niestabilność zęba obrotnika może powodować zgłaszane przez powoda dolegliwości, niewielkie ograniczenie ruchów rotacji, co skutkuje u poszkodowanego 5% ortopedycznym uszczerbkiem na zdrowiu. Obecnie stan kręgosłupa nie ogranicza możliwości powoda do wykonywania podstawowych czynności. Zazwyczaj przez okres 4-8 tygodni od urazu mogły utrzymywać się średniego stopnia ograniczenia do wykonywania pracy, mogły one być największe w czasie stosowania kołnierza ortopedycznego w pierwszych 5 tygodniach. Obecnie mogą występować stosunkowo niewielkie bóle przy dłuższym utrzymywaniu wymuszonej pozycji wyprostowanej szyi, może także poszkodowany odczuwać dyskomfort w czasie snu. Obecnie leczenie następstw wypadku zastało zakończone. Określenia nasilenia bólu nie jest możliwe ze względu na subiektywne odczuwanie bólu i brak obiektywnych skal pomiarowych. Wpływ na ból ma także stosowane leczenie, w tym także stosowanie środków przeciwbólowych, kołnierza ortopedycznego. Zazwyczaj w takich przypadkach utrzymuje się ból o największym nasileniu od chwili wypadku stopniowo zmniejszając się w ciągu 6-8 tygodni. Obecnie mogą występować okresowo stosunkowo niewielkie bóle przy przymusowym dłuższym wyproście szyi.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii R. P. –k. 124-135, zeznania świadka S. O. –k. 71-72, zeznania powoda –k. 72-73/

W wyniku zdarzenia z dnia 16 sierpnia 2013 roku P. O. doznał urazu odcinka szyjnego kręgosłupa prawdopodobnie o mechanizmie biczowym. Nie doznał jednak obrażeń powodujących długotrwały neurologiczny uszczerbek na zdrowiu. Subiektywne odczucia powoda, a także stwierdzona miejscowa bolesność przy ucisku wyjścia nerwu potylicznego nie stanowią podstawy do uznania długotrwałego uszczerbku powoda w ocenie neurologicznej. Nie odpowiadają one zespołowi bólowemu w przebiegu uszkodzeń bądź podrażnienia korzeni nerwowych szyjnych. Obecne dolegliwości bólowe powoda - ból i drętwienie szyi występujące przy skręcie głowy do góry i do dołu występują przy pewnych nietypowych, niestałych ustawieniach głowy, a nie przy stałym objawie.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 112-114, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 135, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 180-181, zeznania świadka S. O. –k. 71-72, zeznania powoda –k. 72-73/

Przed zdarzeniem z dnia 16 sierpnia 2013 r. powód był osobą aktywną fizycznie, wypadek spowodował jego ograniczenie. Nadto odniesione obrażenia fizyczne zwiększyły i wzmocniły zakres cierpienia psychicznego. Poszkodowany odczuwał stres związany przed poruszaniem się pojazdem.

/dowód: zeznania świadka S. O. –k. 71-72, zeznania powoda –k. 72-73/

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. .

/okoliczność bezsporna/

Powód zgłosił szkodę do pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 19 marca 2014 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. przyznało na rzecz powoda kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 550,50 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu leków.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja z dnia 19 marca 2014 r. –k. 40-40 verte/

Poszkodowany pismem z dnia 25 marca 2014 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9.000 zł tytułem zadośćuczynienia, jednakże bezskutecznie.

/dowód: pismo z dnia 25 marca 2014 r. –k. 39-39 verte/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Poza sporem był fakt zaistnienia zdarzenia z dnia 16 sierpnia 2013 r., legitymacja bierna pozwanego oraz fakt wypłaty powodowi zadośćuczynienia w kwocie 1.500 zł oraz odszkodowania w wysokości 550,50 zł z tytułu szkody z dnia 16 sierpnia 2013 r. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie załączonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej oraz zeznań powoda P. O. i świadka S. O., jak również opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P. oraz biegłej neurolog E. M..

Powód oraz świadek S. O. opisali stan zdrowia poszkodowanego. Sąd uznał za wiarygodne ww. zeznania powoda oraz świadka co do skutków zdrowotnych wypadku z dnia 16 sierpnia 2013 r. w zakresie w jakim znalazły one potwierdzenie w opiniach biegłych sądowych. Opinia z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii nie była kwestionowana przez żadną ze stron, Sąd również nie widział potrzeby jej wyjaśniania, czy uzupełniania. Zastrzeżenia do opinii biegłej z zakresu neurologii wniósł powód, na skutek których biegła złożyła pisemną oraz ustną uzupełniającą opinię, w których w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń się odniosła. Po złożeniu przez biegłą ustnej opinii uzupełniającej strona powodowa nie podważyła skutecznie opinii, również Sąd nie dopatrywał się potrzeby jej uzupełnienia, czy wyjaśnienia. Wskazać należy, że opinie sądowe sporządzone zostały przez osoby o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierały precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione.

Stosownie do art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka (tak(...)[w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II, Warszawa 1997, s. 358).

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy -

powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

I tak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpienia (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNCP 1972, nr 10, poz. 183). Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 § 1 zależy od uznania sądu. Sąd bierze przy tym pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym szczególnie fakt otrzymania przez poszkodowanego kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków dokonanego na koszt osoby obowiązanej do odszkodowania. Jeżeli poszkodowany otrzymał z wymienionego tytułu bardzo wysoką kwotę pieniężną, może to prowadzić do oddalenia powództwa o zadośćuczynienie (tak SN w wyroku z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/60, OSNCP 1970, nr 6, poz. 111). Zasadę wypływającą z tego orzeczenia należy odpowiednio zastosować w niniejszej sprawie – kwoty uzyskane już przez powoda uprzednio od ubezpieczyciela skutkować będą obniżeniem należnego mu zadośćuczynienia.

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000/3 poz. 58). Artykuł 445 § 1 k.c. pozostawia - z woli ustawodawcy - znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (wyrok SN z dnia 5 maja 2000 r., II CKN 1002/98). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak SN w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56).

Celem ustalenia rozmiarów doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii oraz neurologii.

W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu ww. specjalności w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegli w sposób poprawny zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadzili materiał potrzebny do wydania opinii i sporządzili opinie uwzględniające wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, sporządzone opinie są jasne, logiczne i wewnętrznym niesprzeczne, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w nich zawartych.

Biegła sądowa z zakresu neurologii wskazała w swojej opinii, iż powód nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jedynie wystąpiły u niego krótkotrwałe dolegliwości bólowe i ograniczenia funkcji kręgosłupa szyjnego w okresie kilku tygodni po wypadku. Natomiast jako przyczynę obecnie występujących dolegliwości bólowych wskazała nietypowe ustawienie szyi i głowy.

Jednakże biegły sądowy z zakresu ortopedii wskazywał w swojej opinii, iż u poszkodowanego doszło do urazu odcinka szyjnego kręgosłupa z uszkodzeniem aparatu więzadłowego kręgu szczytowego i niewielką niestabilnością zęba obrotnika. Zdaniem biegłego niestabilność zęba obrotnika może powodować zgłaszane przez powoda dolegliwości, niewielkie ograniczenie ruchów rotacji, co skutkuje u poszkodowanego 5% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Nadto

biegły potwierdził, iż obecnie mogą występować okresowo stosunkowo niewielkie bóle przy przymusowym dłuższym wyproście szyi. Co więcej doznany uszczerbek ma charakter utrwalony.

Wydając orzeczenie w sprawie Sąd miał na uwadze wskazane powyżej opinie, a także zeznania powoda i świadka w ustalonym zakresie, które wskazywały na skutki wypadku. Sąd miał w szczególności na uwadze, iż wypadek stanowił traumatyczne przeżycie dla poszkodowanego. Pod uwagę należało również wziąć występujące u powoda dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego, czy głowy co znacząco utrudniało powodowi wykonywanie pracy zawodowej, jak również konieczność rehabilitacji. Skutki wypadku w postaci ograniczenia ruchomości i dolegliwości bólowych mają charakter trwałe.

Mając na uwagę powyższe, Sąd uznał, iż kwota 7.000 zł (z uwzględnieniem już wypłaconej kwoty 1.500 zł) w zakresie zadośćuczynienia jest kwotą adekwatną do doznanych przez powoda obrażeń oraz że tak określona wysokość zadośćuczynienia nie doprowadzi do jego bezpodstawnego wzbogacenia względem pozwanego.

Mając na względzie powyższe Sąd na mocy art. 445 § 1 kc w zw. z art. 6 kc orzekł jak w punkcie I sentencji, zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 k.c. przyznał powodowi odsetki zgodnie z żądaniem od dnia 20 marca 2014 r. do dnia zapłaty tj. od dnia następującego pod dniu wydania decyzji przez pozwanego, w której zajęł ostateczne stanowisko w sprawie, uznając, iż w tej dacie pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą względem powoda.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu, obciążając kosztami procesu pozwanego w całości, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu na mocy art. 108 § 1 k.p.c

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)